

PI kapitola 1.

[1] Jak samotno sedí město, které mělo tolik lidu! Je jako vdova, ač bylo mocné mezi pronárody. Bylo kněžnou mezi krajinami, a je podrobeno nuceným pracím. [2] Za noci pláče a pláče, po líci slzy jí kanou, ze všech jejích milovníků není nikdo, kdo by ji potěšil. Všichni její druhové se k ní zachovali věrolomně, stali se jejími nepřáteli. [3] Juda odešel do vyhnanství ponížen a nesmírně ztročen. Usadil se mezi pronárody, odpočinutí nenachází. Všichni jeho pronásledovatelé ho dostihli v jeho úzkostech. [4] Cesty na Sijón truchlí, nikdo nepřichází ke slavnosti. Všechny jeho brány jsou zpuštěné, jeho kněží vzdychají, jeho panny jsou zarmoucené, hořko je sijónské dceři. [5] Její protivníci nabyli vrchu, její nepřátelé si žijí v klidu, neboť Hospodin ji zarmoutil pro množství jejích nevěmostí. Její pacholátka odešla před tváří protivníka do zajetí. [6] Odešla od sijónské dcery veškerá její důstojnost. Její velmožové jsou jako jeleni, když nenacházejí pastvu: táhnou vysileni před tváří pronásledovatele. [7] Jeruzalém se rozpomíná ve dnech svého ponížení a zmateného toulání na všechno, co mívá za žádoucí ode dnů dávnověkých. Když jeho lid padl do rukou protivníka, nebyl nikdo, kdo by mu pomohl. Protivníci to viděli a posmívali se jeho zániku. [8] Těžce zhřešila jeruzalémská dcera, proto se stala nečistou. Všichni, kdo si jí vážili, ji mají za bezectnou, neboť vidí její nahotu; a ona vzdychá a odvrací se. [9] Má na lemu roucha nečistotu, nepamatovala na svůj konec. Předivně sešla a není nikdo, kdo by ji potěšil. "Pohled, Hospodine, na mé ponížení, jak se nepřítel vypíná." [10] Protivník vztáhl ruku na všechno, co měla za žádoucí. Ba, vidí pronárody vcházet do své svatyně, ač jsi o nich přikázal: "Nevejdou do tvého shromáždění." [11] Veškeren její lid vzdychá a žebra o chléb. Za pokrm dávají všechno, co měli za žádoucí, jen aby se udrželi při životě. "Pohled, Hospodine, popatř, jak jsem zbavena cti." [12] "Je vám to hostejné, vy všichni, kteří jdete kolem? Popatřte a hleďte, je-li jaká bolest jako bolest moje, ta, která mi byla způsobena, již mě zarmoutil Hospodin v den svého planoucího hněvu. [13] Z výšiny seslal do mých kostí oheň a pošlapal je. Před nohy mi rozprostřel síť, obrátil mě nazpět. Učinil mě místem zpuštěným, nečistým po všechny dny. [14] Neustále mě tlačí moje nevěrnosti, jež jeho ruka splela ve jho, dostaly se mi na šíji; podlomil mou sílu, Panovník mě vydal do rukou těch, před nimiž neobstojím. [15] Panovník pohrdl všemi udatnými v mém středu, svolal proti mně slavnostní shromáždění, aby rozdrtil mé junáky. Panovník pošlapal v lisu panenskou dceru judskou. [16] Propukám nad tím v pláč, slzy se mi proudem řinou z očí, vzdávil se ten, kdo by mě potěšil, kdo by mě udržel při životě. Moji synové úděsem trnou, neboť nepřítel ukázal svou moc." [17] Sijón rozpíná své ruce, není nikdo, kdo by jej potěšil. Hospodin vydal Jákobovi příkaz jeho protivníkům vůkol něho. Jeruzalém je mezi nimi jako nečistý. [18] "Hospodin je spravedlivý, já jsem vzdorovala jeho ústům. Slyšte tedy, všichni národové, hleďte na mou bolest. Mé panny a moji junáci odešli do zajetí. [19] Volala jsem své milence, oni mě však oklamali. Moji kněží a moji starší hynuli v městě, když si vyžebravali pokrm, aby se udrželi při životě. [20] Pohled, Hospodine, jak se soužím, v mém nitru to bouří, srdce se mi svírá v hrudi, neboť jsem zarputile vzdorovala. Venku sirobu přinášel meč a v domě řádila smrt. [21] Slyšeli mě, jak vzdychám, nebyl nikdo, kdo by mě potěšil, všichni moji nepřátelé uslyšeli o mém neštěstí a veselili se, že jsi to způsobil ty. Přiveď den, který jsi vyhlásil, a budou na tom jako já. [22] Všechno zlo, jež způsobili, ať vstoupí před tvou tvář a nalož s nimi, jako jsi naložil se mnou za všechny mé nevěrnosti. Hluboce vzdychám a mé srdce je choré."

PI kapitola 2.

[1] Jak zahall oblakem ve svém hněvu Panovník sijónskou dceru! Srazil z nebe na zem okrasu Izraele. Nebyl pamětliv podnože svých nohou v den svého hněvu. [2] Panovník pohltit bez soucitu všechny Jákobovy nivy, rozbořil ve své prchlivosti pevnosti dcery judské, srovnal se zemí, znesvětil království a jeho velmože. [3] V planoucím hněvu srazil každý roh Izraele, svou pravici stáhl nazpět před tváří nepřítel, vzplanul v Jákobovi jako plápolající oheň, šířící všechny vůkol. [4] Napjal svůj luk jako nepřítel, pozvedl pravici jako protivník a hubil všechny, kdo byli žádoucí oku; ve stanu sijónské dcery vyilil svoje rozhořčení jako oheň. [5] Panovník byl jako nepřítel, pohltit Izraele; pohltit všechny její paláce, její pevnosti zničil, rozmnožil v dceři judské smutek a zármutek. [6] Násilně strhl své zahradě oplocení, své slavnostní shromáždění zničil. Hospodin přivedl na Sijónu v zapomnění slavnost i den odpočinku, zavrhl ve svém hrozném hněvu krále i kněze. [7] Panovník zanevřel na svůj oltář, svou svatyni zrušil, hradby jejích paláců vydal do rukou nepřítel. V domě Hospodinově bylo hluku jako v den slavnostního shromáždění. [8] Hospodin se rozhodl zničit hradby sijónské dcery. Natáhl měřící šňůru, už neodvrátí svou ruku od ničení. Tak zarmoutil val i hradbu, rázem je po nich veta. [9] Do země se ponořily její brány, její závory zničil a roztříštil, její král a velmožové jsou mezi pronárody a zákona není; ani její proroci nemívají vidění od Hospodina. [10] Usedli na zem a ztichli starcové sijónské dcery, házeli si na hlavu prach, oděli se do žíněných suknic. Jeruzalémské panny svésily hlavu k zemi. [11] Zrak mi pro slzy slabne, v mém nitru to bouří, játra mi vyhřezla na zem pro těžkou ránu dcery mého lidu, neboť zkomírá pachole a kojeneček na prostranstvích města. [12] Svých matek se ptají: "Kde je obilí a víno?" když jako smrtelně raněný zkomírají na prostranstvích města a na klíně svých matek vypouštějí duši. [13] Jaké svědectví o tobě vydám, čemu tě připodobním, jeruzalémská dcero? K čemu tě přirovnám, čím tě potěším, panno, dcero sijónská? Tvá těžká rána je veliká jak moře, kdo tě uzdraví? [14] Tvoji proroci ti zvěstovali šalebná a bláhová vidění, neodhalovali tvoje nepravosti, aby změnili tvůj úděl. Vidění, která ti zvěstovali, byla šalba a svody. [15] Tleskají nad tebou rukama všichni, kdo jdou kolem, syknou a potřesou hlavou nad jeruzalémskou dcerou. "Toto je město, o němž se říkalo: Místo dokonalé krásy k potěše celé země?" [16] Rozevirají na tebe ústa všichni tvoji nepřátelé, syknou, vycení zuby a řeknou: "Zhlitli jsme ji. Ano, toto je den, na nějž jsme čekali, našli jsme, viděli jsme." [17] Hospodin provedl svůj záměr, splnil, co řekl, to, co přikázal již za dnů dávnověkých. Bořil bez soucitu, dopustil, aby se nepřítel nad tebou radoval, vyvýšil roh tvých protivníků. [18] Jejich srdce úpí k Panovníku; hradbo sijónské dcery, prolévej slzy potokem ve dne i v noci, neočabuj v pláči, nedopřej svým očím klidu. [19] Povstaň a běduj za noci na počátku hlídek, vylévej své srdce jako vodu před tváří Panovníka. Zvedej k němu své dlaně za život svých pacholátek, zkomírajících hladem na každém nároží. [20] Pohled, Hospodine, popatř, s kým jsi kdy tak naložil! Což mají ženy jíst svůj plod, pacholátka, jež hýčkají? Což v Panovníkově svatyni má být vražděn kněz a prorok? [21] Na zemi po ulicích leží mladík i stařec, mé panny a moji junáci padli mečem. Zahubil jsi je v den svého hněvu, pobíjel jsi bez soucitu. [22] Voláš jako ke dni slavnostního shromáždění z okolí ty, jichž se děším, takže v den Hospodinova hněvu nebude nikdo, kdo by vyvázl a přežil. Těm, jež jsem hýčkala a vychovala, připravil můj nepřítel konec.

PI kapitola 3.

[1] Já jsem muž, jenž zakusil ponížení pod holí jeho prchlivosti. [2] Hnal mě a odvedl do temnoty beze světla. [3] Ano, obrací znovu a znovu svou ruku proti mně každého dne. [4] Vetchým učinil mé tělo i kůži, roztříštil mé kosti. [5] Obstavěl a obklíčil mě jedem a útrapami. [6] Do temnot mě vsadil jako od věků mrtvé. [7] Postavil kolem mě zeď, že nemohu vyjít, obtížil mě bronzovým řetězem. [8] Jakkoli úpím a o pomoc volám, umlčuje mou modlitbu. [9] Zazdil mé cesty kvádry, mé stezky rozvrátil. [10] Stal se pro mne medvědem číhajícím, lvem ukrytým v skrýších. [11] Zmátl mé cesty, rozdrásal mě,

způsobil, že úděsem trnu. [12] Napjal svůj luk a učinil mě terčem svých šípů. [13] Do mých ledví vystřílel obsah svého toulce. [14] Jsem pro smích všemu svému lidu, předmětem jejich popěvků každodenně. [15] Nasytil mě hořkostmi, napojil pelyňkem. [16] Nechává mě o štěrk si drtit zuby, přitiskl mě do popela. [17] Vytrhl mne z pokojného života, zapomněl jsem na všechno dobré. [18] Proto jsem řekl: "Je veta po mně i po mém čekání na Hospodina." [19] Rozpomeň se na mé ponížení a zmatené toulání, na pelyněk, na jed. [20] Má duše se rozpomíná, rozpomíná a hroutí se ve mně. [21] Beru si však k srdci a s důvěrou očekávám [22] Hospodinovo milosrdenství, jež nepomijí, jeho slitování, jež nekončí. [23] Obnovuje se každého rána, tvá věrnost je neskonala. [24] "Můj podíl je Hospodin," praví má duše, proto na něj čekám. [25] Dobrý je Hospodin k těm, kdo v něho naději složí, k duši, jež se na jeho vůli dotazuje. [26] Je dobré, když člověk potichu čeká na spásu od Hospodina. [27] Dobré je muži, jestliže nosil jho už ve svém mládí. [28] Ať usedne osamocen a ztichne, když je na něho vložil. [29] Ať položí do prachu svá ústa, snad ještě naděje zbývá. [30] Ať nastaví líce tomu, kdo ho bije, a potopou se sytí. [31] Neboť Panovník navěky nezavrhně. [32] Zarmoutí-li, slituje se pro své velké milosrdenství. [33] Z rozmaru totiž lidské syny nepokoří ani nezarmoutí. [34] Když jsou nohama deptáni všichni vězňové v zemi, [35] když se převrací právo muže před tvář Nejvyššího, [36] když se křivdí člověku v jeho při, což to Panovník nevidí? [37] Kdo řekne a stane se, když Panovník nepřikázal? [38] Nevychází z úst Nejvyššího zlé i dobré? [39] Na co si může člověk naříkat, pokud žije? Ať si muž naříká na své hříchy. [40] Zkoumejme a zpytujeme své cesty, vraťme se zpět k Hospodinu. [41] Pozvedněme s dlaněmi i srdce k Bohu na nebesích. [42] My jsme byli nevěrní a vzpurní a ty jsi neodpustil. [43] Zastřel ses hněvem a stíhal jsi nás, hubil jsi bez soucitu. [44] Obestřel ses oblakem, aby modlitba k tobě nepronikla. [45] Učinil jsi nás odporným smetím uprostřed národů. [46] Rozevírají na nás ústa všichni naši nepřátelé. [47] Naším údělem se staly postrach a propast, zmar a těžká rána. [48] Slzy se mi proudem řinou z očí nad těžkou ranou dcery mého lidu. [49] Oči mi slzí bez ustání, bez ochabnutí, [50] dokud nepohlédne, dokud se nepodívá Hospodin z nebe. [51] Mé oko vyčerpává mou duši pláčem kvůli dcerám mého města. [52] Lovili mě jako lovci ptáče, bez důvodu, moji nepřátelé. [53] Umlčeli můj život v jámě a zaházeli mě kamením. [54] Až nad hlavu mě zatopily vody; řekl jsem si: "Jsem ztracen." [55] Vzával jsem tvé jméno, Hospodine, z nejlubší jámy. [56] Slyšel jsi můj hlas, nezakryvej si ucho, dopřej mi úlevu, když o pomoc volám. [57] Byl jsi mi blízko v den, kdy jsem tě vzýval, řekl jsi: "Neboj se!" [58] Panovníku, ujal ses mých sporů, vykoupil jsi můj život. [59] Viděl jsi, Hospodine, jak mi křivdí, dopomoz mi k právu. [60] Viděl jsi všechnu jejich pomstychtivost, všechny jejich záměry vůči mně. [61] Slyšel jsi, Hospodine, jak mě tupí, všechny jejich záměry proti mně, [62] řeči mých odpůrců i o čem uvažují proti mně každého dne. [63] Popatř: ať sedí nebo stojí, posměšně si o mně popěvují. [64] Podle zásluhy jim odplat', Hospodine, podle skutků jejich rukou. [65] Ponech jim zavilé srdce, to bude tvá kletba na ně. [66] V hněvu je pronásleduj, dokud je nevyhladíš zpod nebes, Hospodine.

PI kapitola 4.

[1] Jak zčernalo zlato, změnil se jasný zlatý třpyt! Svaté kameny leží rozmetány po nárožích všech ulic. [2] Vzácni synové Sijónu, cenění nad ryzí zlato, jak jsou pokládáni za hliněné džbány, vyrobené rukou hrnčíře! [3] I šakalí matky podají prs, kojí svá mláďata, dcera mého lidu je však krutá jako pštrosové na poušti. [4] Kojenci se žízní lepí jazyk k patru, pacholátka prosí o chléb, a nikdo jim nenaláme. [5] Ti, kdo jídali lahůdky, budí úděs na ulicích. Ti, kdo byli chováni v purpuru, válejí se v hnoji. [6] Větší byla nepravost dcery mého lidu nežli hřích Sodomy, která byla podvrácena v okamžiku, aniž ji zasáhla ruka. [7] Její zasvěcenci byli čistší než sníh, bělejší než mléko, brunátnější nad korály, jejich žíly byly jako safír. [8] Avšak nyní jejich postava potemněla víc než saze, na ulicích je nepoznají, na kostech se jim svařila kůže, vyschla, až byla jak dřevo. [9] Lépe jsou na tom skolení mečem nežli skolení hladem, ti, kteří vykrváceli probodeni, než ti, kdo zemřeli pro neúrodu pole. [10] Ženy, které bývají tak milosrdné, vařili vlastníma rukama své děti a pojídaly je při těžké ráně dcery mého lidu. [11] Hospodin dovršil své rozhořčení, vyliil svůj planoucí hněv, zanítil na Sijónu oheň, aby jej pozřel do základů. [12] Nevěřili králové země ani všichni obyvatelé světa, že vejde protivník a nepřítel do jeruzalémských bran. [13] To pro hříchy jeho proroků, pro nepravosti kněží, kteří prolévali uprostřed něho krev spravedlivých. [14] Potáceli se po ulicích slepí, potřísněni krví, nikdo se nesměl dotknout jejich oděvu. [15] "Odstupte! Nečistý!" volali na ně, "Odstupte! Odstupte! Nedotýkejte se!" Když se odpotáceli, říkalo se mezi pronárody: "Už tu nikdy nebudou hosty." [16] Hospodin sám je rozdělil, už nikdy na ně nepohlédne. Nebrali ohled na kněze, nad starci se neslitovali. [17] Naše oči se vyčerpávaly vyhlížením pomoci, byl to však přelud; na své hlídce jsme vyhlíželi pronárod neschopný zachránit. [18] Sledovali nás na každém kroku, abychom nechodili po svých prostranstvích, náš konec se přiblížil, naše dny se naplnili, nastal náš konec. [19] Naši pronásledovatelé byli rychlejší než nebeští orli, zahnali nás do hor, číhali na nás v poušti. [20] Dech našeho chřípí, Hospodinův pomazaný, byl lapen do jejich jámy. A o něm jsme říkali: "V jeho stínu budeme žít mezi pronárody." [21] Jenom se vesel a raduj, dcero edómská, bydličí v zemi Úsu! I na tebe přijde kalich, opojíš se a budeš obnažena. [22] Tvá nepravost však, dcero sijónská, skončí, Bůh tě už nikdy nenechá odvést do vyhnanství, ale tebe, dcero edómská, ztrestá za tvou nepravost a odhalí tvé hříchy.

PI kapitola 5.

[1] Rozpomeň se, Hospodine, co se nám stalo, popatř a pohleď na naši potupu! [2] Naše dědictví připadlo cizákům, naše domy cizincům. [3] Stali jsme se sirotky, nemáme otce, naše matky jsou jako vdovy. [4] Vlastní vodu pijeme za stříbro, své dřevo musíme platit. [5] Jsme pronásledováni, visí nám na šíji, vynakládáme námahu a nedopřejí nám klidu. [6] Egyptu podáváme ruku, též Asýrii, abychom se nasytili chlebem. [7] Naši otcové zheřšili, už nejsou, a my neseme jejich nepravosti. [8] Otroci se stali našimi vládci a nikdo nás z jejich rukou nevytrhne. [9] S nasazením života přinášíme chléb, ohrožování mečem z pouště. [10] Kůže nám žhne jako pec od úporného hladu. [11] Na Sijónu ponižují ženy, v judských městech panny. [12] Jejich rukou jsou věšeni velmožové, tváře starců nejsou ctěny. [13] Junáci nosí mlýnek, mladíci klopýtají pod dřívím. [14] Starci přestali zasedat v bráně a junáci zpívat písničky. [15] Přestalo veselí našeho srdce, v truchlení se proměnil náš tanec. [16] Spadla koruna z naší hlavy, běda nám, neboť jsme hřešili. [17] Nad tím zemdlelo naše srdce, nad oním se nám zatmělo v očích, [18] nad horou Sijónem, že je tak zpusťovaná; honí se po ní šakalové. [19] Ty, Hospodine, budeš trnit věčně, tvůj trn přetrvává všechna pokolení. [20] Proč na nás pořád zapomínáš, opustil jsi nás až do nejdelších časů? [21] Obrat' nás, Hospodine, k sobě a my se navrátíme, obnov naše dny jak za dnů dávnověkých. [22] Nebo jsi nás úplně zavrhl? Rozlítil ses na nás převelice.